13/12/2019

Ο Ρώσος Άγιος που διέδωσε την Ορθοδοξία στην Αλάσκα!

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αμερικής

“Πολλοί στην Αμερική σήμερα γιορτάζουν τον άγιο μοναχό Γερμανό της Αλάσκας. Ήλθε σαν μέλος της Ρωσικής αποστολής στην Αλάσκα (πριν γίνει Αμερικανικό έδαφος) και έζησε με αγιότητα και φιλανθρωπία. Είμαστε τυχεροί να έχουμε τέτοιους αγίους στην χώρα μας” ανέφερε με έμφαση σήμερα στον προσωπικό του λογαριασμό σε μέσο κοινωνικής δικτύωσης ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Ελπιδοφόρος με αφορμή τη σημερινή ήμερα της Συνάξεως όλων των αγίων των εν Αλάσκα.

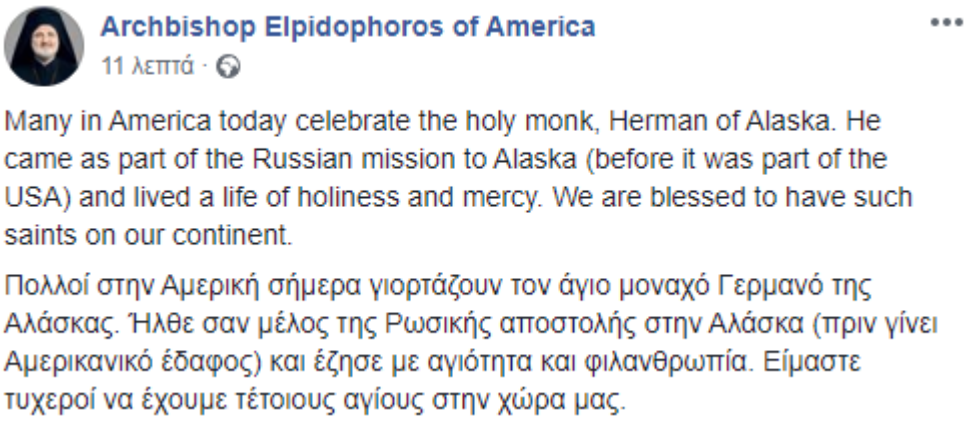

Ο Άγιος μοναχός Γερμανός της Αλάσκας

Ο ταπεινός άγιος μοναχός Γερμανός (1756-1836), μένοντας μόνος από την ιεραποστολική ομάδα του και βρίσκοντας ενάντιά του τον Μπαρανώφ, το σκληρό νέο διευθυντή της Ρωσοαμερικανικής Εταιρείας (τη «μαύρη σελίδα» της ιστορίας της Εκκλησίας της Αλάσκας), ήθελε να ξεφύγη από το μίσος του αποσύρθηκε σ' ένα μικρό μοναχικό νησάκι που λέγονταν Ελόβυγ, δηλαδή «νήσος των Ελάτων» (σημ. SPRUCE ISLAND) κοντά στα Κόντιακ που το μετωνόμασε σε «Νέο Βαλαάμ» και ακολούθησε εκεί την «σιωπηλή ιεραποστολή», μιμούμενος τον τρόπο των αρχαίων Πατέρων της ερήμου, ιεραποστολής με την υψηλότερη σημασία του όρου: λύχνος επί την λυχνίαν που ακτινοβολεί με το παράδειγμα του, μια εικόνα του τι είναι η Εκκλησία και η Βασιλεία των Ουρανών.

Το παράδειγμα της αγίας ζωής του επέδρασε βαθύτατα στους ιθαγενείς. Εστραμμένος στον εαυτό του και τον Θεόν, ζούσε σε ένα μικρό ξύλινο κελλί, χωρίς καμία άνεση, εκτεθειμένος στα στοιχεία της άγριας φύσεως, φορώντας όλες τις εποχές τα ίδια ρούχα, νηστεύοντας και έχοντας ως μόνη τροφή άγρια μούρα, χορταρικά και μανιτάρια, και σέρνοντας επάνω του σιδερένιες αλυσίδες, πιο βαρείες από οκτώ κιλά. Εργαζόταν σκληρά, αναπαυόταν λίγο, αγρυπνούσε πολύ και η προσευχή γι' αυτόν είχε γίνει αδιάλειπτος, μέρα και νύχτα. Μ' αυτήν απωθούσε τις διαρκείς επιθέσεις των δαιμόνων και τους κακούς λογισμούς. Γέροντα του είχε την τελευταία έκδοση της Φιλοκαλίας, που το 1793 είχε κυκλοφορήσει στα σλαβονικά, σε μετάφραση του αγίου Παϊσίου Βελιτσκόφσκυ. Αντιμετώπισε ακόμα διωγμό, συκοφαντία και ξυλοδαρμό από κάποιους Ιθαγενείς.

Σ' αυτούς που απορούσαν πως άντεχε σε τόση μοναξιά, απαντούσε: «Δεν είμαι μόνος, ο Θεός είναι παρών εδώ όπως και παντού, παρόντες είναι επίσης οι Άγγελοι. Είναι τίποτε πιο επιθυμητό από μια τέτοια συντροφιά;». «Εγώ ο φτωχός και αμαρτωλός προσπαθώ να αγαπώ τον Θεό εδώ και σαράντα χρόνια», έλεγε προς τα τέλη του βίου του, «και δεν είμαι βέβαιος ότι τον αγαπώ όπως πρέπει. Ν'

αγαπάς τον Θεό σημαίνει να Τον σκέπτεσαι συνεχώς και πάντοτε και παντού, να Τον υπηρετείς και να κάνης πάντα το θέλημα Του».
Γι’ αυτήν τη θεάρεστη ζωή του, ο Χριστός του χάρισε άφθονη θεία Χάρη και πολλή ευλογία, που εκδηλωνόταν ως απέραντη αγάπη για όλους τους ανθρώπους και περισσότερο για τους ιθαγενείς Αλεούτιους, για τους οποίους είχε γίνει ο πατέρας και προστάτης τους. Πρόσφερε σ’ αυτούς ό,τι είχε, μα κυρίως τον ίδιο τον εαυτό του, μιμούμενος τον Κύριο Του, ενώ παράλληλα δε σταματούσε να προσεύχεται εσωτερικά, αδιάλειπτα.

Αγαπούσε ιδιαίτερα τα παιδιά και ίδρυσε ένα ορφανοτροφείο στο Νέο Βαλαάμ, οπού τα κατηχούσε στην αγάπη του Θεού και της Εκκλησίας.

Κατασκεύασε με τα χέρια του ένα παρεκκλήσιο και κει κάθε Κυριακή μάζευε τις οικογένειες που σιγά σιγά ήλθαν και εγκαταστάθηκαν γύρω από το Βαλαάμ, έψαλλαν μαζί, λειτουργούσε και κήρυττε το λόγο του Θεού. Η αγάπη του για τους συνανθρώπους του δε σταματούσε ούτε όταν κινδύνευε η ίδια η ζωή του. Κάποτε ξέσπασε μια επιδημία στο Κόντιακ, δεν αναφέρεται ακριβώς ποιά. Ο άγιος Γερμανός δεν εγκατέλειψε το χωριό, για να προφυλαχθή. Παρέμεινε κοντά στους αρρώστους επί ένα μήνα, πήγαινε από σπίτι σε σπίτι για να φροντίσει τους αρρώστους, αψηφώντας τον κίνδυνο να προσβληθή και ο ίδιος. Όταν πέθαιναν, έθαβε και έψαλλε τους νεκρούς, ενίσχυε τους απορφανισθέντες.

Διηγούνται ότι πάντοτε ήταν τριγυρισμένος από παιδιά με τα οποία έπαιζε, ενώ συγχρόνως τα εδίδασκε τα της Εκκλησίας, και για να τους προσφέρη χαρά, τους έψηνε με τα ίδια του τα χέρια κουλουράκια και τους τα πρόσφερε. Έτσι πέρναγαν τα χρόνια και οι χριστιανοί Εσκιμώοι πλήθαιναν στην γύρω περιοχή. Ο άγιος Γερμανός έφθασε σε μεγάλη ηλικία. Γερνώντας, άρχισε σιγά σιγά να χάνη το φως του. Όμως ο Θεός του χάρισε να βλέπη αγγέλους. Ακόμα του εδόθη το χάρισμα να εξουσιάζη τα στοιχεία της φύσεως, το χάρισμα των ιάσεων και το προορατικόν.
Εκοιμήθη εν ειρήνη στις 15 Νοεμβρίου τα 1836, σε ηλικία 81 ετών. Μια τοιχογραφία στο εκκλησάκι του που βρίσκεται στο νησί Σπρούς γράφει:«The repose of Saint Herman on the day of his beloved St.Paisius»-Ο Άγιος Γερμανός εκοιμήθη την ημέρα που τιμούμε τη μνήμη του αγαπημένου του αγίου Παισίου (Βελιτσκόφσκυ!)

Τη στιγμή που οι άγγελοι μετέφεραν στον ουρανό την αγία ψυχή του, οι κάτοικοι των γειτονικών νησιών είδαν μια στήλη φωτός να ανυψούται πάνω από το Νέο Βαλαάμ. Το πρόσωπο του αγίου λειψάνου του, όπως μαρτυρεί ο υποτακτικός του, έλαμπε από υπερκόσμιο φως. Πολλά θαύματα ακολούθησαν την κοίμησή του και ο άγιος παραμένει ολοζώντανος στη μνήμη των χριστιανών όλης της Αλάσκας.

Η μνήμη του εορτάζεται την ημέρα της κοίμησής του, αλλά και στις 9 Αυγούστου (ημέρα της επίσημης αγιοκατάταξής του το 1970) και στις **13 Δεκεμβρίου** ήμερα της Συνάξεως όλων των αγίων των εν Αλάσκα.

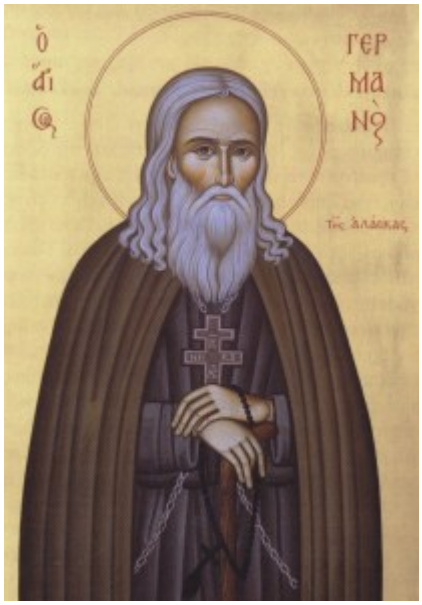
Ὁ ἅγιος
Γερμανὸς
τῆς Ἀλάσκας